

Perioada de timp actuală și cea viitoare (1)

Există diferențe între Israel și Adunare (Biserică)?

Galateni 1.4-5: *El (Domnul Isus) S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.*

1. Prefață

Domnul Isus S-a născut să fie Împărat; pentru aceasta a venit în lume, ca să dea mărturie despre adevăr. Dar deoarece ai Săi nu L-au primit, El renunță pentru un timp să domnească aici pe pământ și, reîntors în cer, de acolo din cer adună o Adunare (Biserică), care ca soție a Lui va moșteni împreună cu El Împărăția. Acest timp al absenței lui Isus este pentru noi *veacul actual rău*.

Când această Adunare (Biserică) va fi completă și va fi luată la El, El va veni împreună cu ea, ca să primească drepturile care I se cuvin; și ca adevăratul Melhisedec El va supune toate împărățiile, care se află sub toate cerurile, sub sceptrul Său de dreptate și pace. Aceasta va fi Împărăția lui Dumnezeu sau *veacul viitor*.¹

---

¹ Noi spunem că veacul actual este timpul absenței Domnului, și aceasta este pentru noi în orice caz adevărat. Dar când a început acest veac? Probabil la potop. Atunci de aceea timpurile Domnului și ale apostolilor Săi ar fi numite „ultimele timpuri sau ultimele zile” (Evrei 1.1). Dacă Isus ar fi fost primit, atunci cu adevărat ar fi fost ultimele zile, deoarece Împărăția Lui minunată ar fi introdus veacul viitor. Cu toate că începutul acestui veac nu este redat exact, totuși caracterul lui este redat exact. Creștinul a fost scos dintr-un veac rău (Galateni 1.4); dintr-un veac al întinericului, al cărui stăpânitor și dumnezeu este diavolul (Efeseni 6.12; 2 Corinteni 4.4), ai cărui fii sunt opuși fiilor luminii (Luca 16.8). Cei care iubesc veacul acesta, părăsesc pe Dumnezeu și pe copiii Lui (2 Timotei 4.10). De asemenea nu trebuie să ne comportăm conform acestui veac (Romani 12.2).

Veacul viitor începe evident odată cu venirea Domnului și corespunde timpului Împărăției Sale. Această Împărăție este o împărăție minunată și de dorit, deoarece aceia care „vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți nu vor mai putea muri” (Luca 20.35-36). El este veacul răsplătirilor (Marcu 10.30; Luca 18.30), și anume vizibil aceluia care au parte de învierea celor drepecți (Luca 14.14).

În sfârșit, este veacul învierii, învierii vieții și al gloriei. Deseori se confundă lumea cu veacul, și aceasta conduce la rătăcirii mari. Lumea, *cosmosul* sau *oikumene*, este pământul pe care locuim noi. Veacul *aiion* este o anumită perioadă de timp a lumii acesteia sau un dar de timp al lui Dumnezeu față de lumea aceasta și locuitorii ei. Ele sunt ca două linii paralele, care uneori sunt situate chiar la aceeași depărtare de același eveniment și totuși sunt totdeauna diferite. Dacă veacul actual a început la potop, atunci el corespunde în durata lui a ceea ce noi putem numi lumea actuală, în opoziție cu lumea veche, adică lumea dinainte de potop.

Veacul viitor introdus prin venirea Domnului corespunde de asemenea și lumii viitoare (Psalm 8; Evrei 2.5), aceasta înseamnă, lumii refăcute de Domnul, în care toate creaturile vor fi supuse Domnului. În mod corespunzător trăsăturile de caracter ale lumii actuale corespund celor ale veacului actual. Dacă veacul actual este „rău”, tot așa „toată lumea zace în cel rău” și „tot ce este în lume.” – „Pofta firii pământeste, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece.” Așa cum de aceea nu trebuie să iubim veacul de acum și nici să ne comportăm potrivit lui, tot așa nu trebuie să iubim lumea și nici ce este în ea (1 Ioan 2.15-17; Iacov 4.4). Dacă diavolul este despotul veacului acesta (Efeseni 2.2), tot așa el este și căpetenia lumii acesteia (Ioan 12.31; 14.30; 16.11). Dacă se trăiește după mersul lumii acesteia, atunci se trăiește după „domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2.2); de asemenea, acum Împărăția Domnului Isus nu este nici din veacul acesta și nici din lumea aceasta (Ioan 18.36). Că ea nu este din veacul acesta reiese din cuvântul „acum” și că ea nu este din lumea aceasta reiese din cuvântul „de aici”; dar ea se va extinde în veacul viitor peste o lume reînnoită.

Fără să ținem seama de această relație, lumea și veacul nu sunt același lucru și ele nu trebuie confundate. Se face aceasta atunci când în evanghelia după Matei 13.39-40,49 și 24.3 în loc de „sfârșitul veacului” se citește „sfârșitul lumii”, ceea ce face să se creadă că acolo este vorba de distrugerea cerului și pământului și de judecată, care vor avea loc atunci (Apocalipsa 20), în timp ce în locul acesta, ca și în Matei 25, este vorba numai de o mică dezvoltare în sensul acesta, și nicidecum de sfârșitul lumii, ci de sfârșitul veacului acesta rău și de judecata pe care o va face atunci Domnul, ca să introducă veacul viitor.

Veacul actual și veacul viitor – aceasta este pe scurt tema pe care vrem s-o dezbatem în acest articol, prin aceea că vom căuta să diferențiem în mod deosebit caracterul și chemarea Adunării lui Isus Hristos pe parcursul acestor două perioade de timp.

Cum am putea noi, mădularele acestei Adunări, să umblăm într-un chip demn de chemarea noastră, dacă mai întâi noi nu avem o noțiune clară și precisă cu privire la aceasta? De aceea să nu disprețuim lumina profeției, care ne poate lumina drumul, prin aceea că ea cu razele ei luminează țelul minunat al călătoriei noastre și călăuzește și face pașii noștri siguri prin locul întunecat al lumii acesteia, prin care avem de mers.

Să ne dea Domnul în harul Său, ca aceste cercetări simple să servească într-o oarecare măsură acestui scop.

2. Natura Adunării

Adunarea nu este nicidecum totalitatea tuturor sfinților de la începutul și până la sfârșitul lumii. Ea este trupul lui Hristos, constituit în ziua de Rusalii prin Duhul Său și începând de atunci este adunată ca să fie strânsă în jurul Capului ei, înainte ca El să vină să judece lumea și să instaureze Împărăția Sa. Ea este chiar o taină, care nu a fost revelată în timpurile de demult.

Aceasta ne învață Cuvântul, și în mod deosebit apostolul Pavel, slujitorul Adunării și administratorul acestei taine (Efeseni 3.1-12; Coloseni 1.18-27). De aceea:

1. Este Adunarea total diferită atât de Israel din timpurile din trecut cât și de Israel și națiunile din veacul viitor?

- a. Israel era un popor după carne, despărțit în exterior de toate celelalte popoare, într-o țară deosebită rânduită lui ca locuință. Adunarea este un popor, luat din toate celelalte popoare, cu toate că locuiește în mijlocul lor. Ea este împărășiată pe tot pământul; și toate diferențele naționale sunt total anulate în ea (Galateni 3.26; Efeseni 2.11-12; Coloseni 3.11; Faptele Apostolilor 15.14).
- b. Israel era un popor după carne. Cine era născut din părinți izraeliți și era circumcis în ziua a opta, acela era israelit. Adunarea este un popor după Duhul. Nici nașterea din carne și nici o altă ceremonie nu ne face creștini, ci numai credința și nașterea prin Duhul (Ioan 1.12-13).
- c. Nu numai aceasta, ci Adunarea este și o „casă a lui Dumnezeu în Duhul”, „Templul lui Dumnezeu”, așa după cum este și fiecare mădular în parte (1 Corinteni 3.16; 4.17; 2 Corinteni 6.16; Efeseni 2.20-22; 1 Petru 2.5). Ea este „Trupul lui Hristos”, în care drept urmare locuiește Duhul Său, așa după cum duhul omului locuiește în om (Efeseni 1.22-23; 4.4, etc.). De aceea și glorificarea lui Dumnezeu de către Adunare este caracterizată prin „în Duh și în adevăr” (Ioan 4.21), în contrast cu glorificarea iudaică, care consta în „umbre și rânduieli ale cărnii” (Coloseni 2.17; Evrei 9.1,10). Într-adevăr, Israel avea o locuință a lui Dumnezeu în Cortul Său sau în Templul Său; dar deoarece acest Templu era „din creația aceasta”, el era numai o umbră a bunurilor viitoare, și jertfele, care se aduceau acolo, erau în legătură cu binecuvântările făgăduite lui Israel, aceasta înseamnă, iarăși din această creație: miei, roade, vin, untdelemn, etc., și nu erau jertfe spirituale, ca în Adunare.
- d. Împărăția și preoția în Israel aparțineau de drept *unei* familii și de aceea erau drepturi după carne. Fiecare fiu al lui Aaron, când împlinea vârsta era preot, indiferent cum era caracterul lui (Exod 28.1; Levitic 8). Numai leviții puteau sluji în Templu și învăța poporul (Deuteronom 33.10; 2 Cronici 35.3). Adunarea are un singur Mare Preot în cer, pe Isus, așa cum arată epistola către Evrei. Toate mădularele Adunării sunt împărați și preoți prin Duhul care locuiește în ele (1 Petru 2.5,9). Slujba nu este

- dreptul numai al *unei anumite* familii și în nici o stare nu este legată de carne (firea pământescă), ci depinde numai de darurile, de care le face parte Duhul, așa cum Îi place Lui (Romani 12.3-8; 1 Corinteni 12.6,11; 1 Petru 4.10-11).
- e. În Israel Dumnezeu a vrut ca să I se slujească numai într-un singur loc, pe care El Însuși l-a ales și unde locuia Numele Său (Deuteronom 12.11; 16.5-6). În Adunare nu sunt locuri sfinte. Acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Domnului, El este în mijlocul lor (Matei 18.20). Aceasta este de asemenea o urmare a locuirii Duhului Sfânt în cei credincioși. Deoarece acest Duh este în ei, ei înșiși sunt Templul lui Dumnezeu.
  - f. Legământul, pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel, cel puțin ca popor, era un legământ al Legii și condiționat de ascultare (Levitic 18.5; Exod 19.5-6; Deuteronom 27.12-26.28). Adunarea însă stă înaintea lui Dumnezeu pe baza harului necondiționat și independent (Ioan 3.16-17,36; Efeseni 2.4-6).
  - g. Toate binecuvântările legate de legământul cu Israel erau pământești (Levitic 26.3-12; Deuteronom 7.12-15; 8.7-18; 11.8-15,21; 28.1-14). Adunarea este binecuvântată cu binecuvântări spirituale în locurile cerești (Efeseni 1.3; Coloseni 3.1-4; Filipeni 3.18-21). Pe pământ ea are parte de necaz și strâmtorare (Ioan 12.25-26; 15.18-21; 16.1-4; 2 Timotei 3.11-12, etc.).
  - h. Israel a fost chemat de Dumnezeu să lupte cu dușmanii săi și să-i nimicească (Levitic 10.9; Deuteronom 7.12,16-26). Însă armele Adunării nu sunt carnale; ea nu trebuie să cunoască nici o altă sabie decât sabia Duhului. Și când este vorba de dușmanii lui Dumnezeu, creștinul trebuie să-i suporte, așa cum a făcut și Mântuitorul lui (2 Corinteni 10.4; Efeseni 6.10-17; Matei 13.30; Luca 9.54-55).

Ar putea două perioade de timp (economii)², ale căror însușiri sunt așa de diferite, să constituie una și aceeași perioadă? Cu alte cuvinte, Adunarea nu poate fi decât continuarea lui Israel?

Se spune că Adunarea, așa cum este ea astăzi, este o continuare a comunității lui Israel și că adunarea din ultimele zile, în care tot Israelul va fi mântuit și pământul va fi acoperit cu cunoașterea Domnului, va fi la rândul ei continuarea Adunării de astăzi. Dar se poate numi înlocuirea anumitor principii cu altele, deseori foarte contrare, continuare? Ce va fi în cele din urmă ideea unei singure adunări pe parcursul tuturor perioadelor, dacă însușirile principale ale perioadei din trecut vor reapărea în perioada din viitor? Însă tocmai aceasta ne arată Cuvântul, cu excepția a două sau trei cazuri, în care este diferență, chiar contrară între Israelul vechi și Israelul ultimelor zile.

Și ca să începem cu diferențele, legământul, pe care Dumnezeu l-a făcut odinioară cu Israel pe muntele Sinai, așa cum am văzut, era pe baza Legii, și binecuvântările depindeau de ascultare. Legământul, pe care Dumnezeu îl va face cu Israel în ultimele zile, va fi dimpotrivă un legământ pe baza harului necondiționat. În privința aceasta el este nou în comparație cu legământul de pe Sinai. De aceea și binecuvântările acestui legământ vor dura cât vor fi cerul și pământul, în timp ce binecuvântările legământului pe baza Legii se vor sfârși (Ieremia 31.31-37; 33.11-26; Ezechiel 37.25-28).

De altfel acest legământ pe baza harului necondiționat își are baza pe legământul făcut (cu Avraam) deja cu patru sute de ani înainte de Lege; un legământ la care sfinții din Israel se referă totdeauna înaintea lui Dumnezeu și niciodată la legământul făcut pe Sinai (Psalm 105.8 etc; Mica 7.20 în legătură cu tot capitolul; Luca 1.72-73). Aceasta ne face să înțelegem și de ce Isus, „Mijlocitorul legământului nou”, numește sângele Său „sângele legământului cel nou” și paharul de la cină „legământul cel nou în sângele lui Isus” (Evrei 9.15; Matei 26.28; Luca

² Remarca editorului: Cuvântul „economie” în înțelesul lui adevărat, după părerea mea, nu poate fi aplicat la Adunare ca atare.

22.20). De asemenea ne face clară folosirea locului din Ieremia 31.31-37 în Evrei 8.8-12 și 10.16-17.

Înainte să existe Adunarea, Israel era singurul popor de pe pământ, cu care Dumnezeu a făcut un legământ și S-a numit Dumnezeul lor. În perioada viitoare nu va fi așa; căci dimpotrivă, „multe națiuni se vor alipi de Domnul și ele vor fi poporul Meu”; „Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Zaharia 2.11; Isaia 56.3,6-7).

Hai-deți însă să revenim acum la relațiile dintre Israelul vechi și cel din ultimele zile.

- a. Domnul zice fiicei Sionului: „Iată, Eu vin și voi locui în mijlocul Tău; ... Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt, și va alege iarăși Ierusalimul” (Zaharia 2.10,12). Israel va ocupa scurt timp o poziție privilegiată între popoarele de atunci binecuvântate. Cine s-ar putea îndoi de aceasta, după ce a citit locuri din Scriptură ca acelea din Isaia 14.1-2; 49.22-23; 54.3; 60.3-16, și altele?
- b. Așa cum în trecut sfinții din Israel au fost chemați să nimicească pe dușmanii lor, tot așa va fi și în viitor. În timp ce „laudele lui Dumnezeu sunt în gura lor, sabia cu două tășuri este în mâna lor, ca să facă răzbunare asupra neamurilor și să pedepsească popoarele” (Psalm 149.6-9). Cei care se tem de Domnul „vor călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor lor”, „ca noroiul de pe uliță” (Maleahi 4.3; Mica 4.13; 5.8-9; 7.10).
- c. Așa cum Dumnezeu în perioada trecută a ales un singur loc pe pământ, ca să pună Numele Său acolo și acolo să primească glorie de la sfinți, tot așa va face El iarăși, și locul va fi același, și anume Ierusalim, „cetatea Marelui Împărat”, despre care El a spus: „Ochii Mei și inima mea vor fi totdeauna acolo”. Atunci El va locui iarăși în mijlocul lui Israel, acolo va veni nu numai Israelul restaurat, ci vor veni toate națiunile ca să se închine „Domnului întregului pământ” (Isaia 2.2-3; Ieremia 3.17; Mica 4.1-2; Ezechiel 20.40-41; 43.7; Zaharia 8.1-3, 20-23; 14.16-21).
- d. Serviciul divin va avea cel puțin în unele privințe caracterul carnal (firesc) și pământesc, pe care îl avea odinioară în Israel. Se vor aduce jertfe de ardere de tot și de tăiere, se vor jertfi daruri de mâncare și tămâie, și se va sărbători din nou sărbătoarea corturilor. Vezi locurile anterioare și Ieremia 33.17-18.
- e. Așa cum înainte de existența Adunării, binecuvântările, cu care Dumnezeu a răsplătit pe sfinții Săi, erau binecuvântări pământești, tot așa va fi și în timpul din urmă (Isaia 60; 61.4-6; 64.11-25; Ieremia 31.12-14, 23-28; Ezechiel 36.24; Osea 2.18-22; Amos 9.13-15).

Acum întreb, cum se poate face din aceste însușiri ale sfinților din timpul din urmă, însușiri ale Adunării, fără să se răstălmăcească învățăturile precise ale Cuvântului referitoare la Adunare și chemarea mădularelor ei? – Pot creștinii să prindă vreodată poala hainei unui iudeu, ca să caute pe Dumnezeu în Ierusalim și ca acolo să serbeze sărbătoarea corturilor (Zaharia 8.23), ei, cei care au învățat de la Domnul lor, că în Adunare Tatălui nu I se va aduce închinare nici pe muntele din Samaria și nici în Ierusalim; ci că Dumnezeu caută adoratori adevărați, care adoră în duh și în adevăr? – Vor putea ei vreodată să ia sabia, ca să se răzbune pe vrăjmașii lor – ei, cărora li se spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5.44)? – Pot creștinii, fără să fie infideli (necredincioși), să aștepte binecuvântările lor pe pământ – ei, cei cărora li s-a spus, „Gândiți-vă (sau: căutați, năzuiți) la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3.2)? – Trebuie ei să devină robii și slujitoarele lui Israel, țărani și grădinarii lor, și să se preocupe cu restaurarea zidurilor distruse – ei, cei care au învățat că în Adunare „nu mai este nici grec, nici iudeu” (Coloseni 3.11)?

Însă aceasta nu este totul. Domnul a spus: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier” (Apocalipsa 2.26-27). Și noi vedem împlinită această făgăduință în Apocalipsa 20, unde mǎdularele Adunării, după ce ele au devenit însoțitorii Domnului, atunci când El va veni să distrugă răutatea, să trăiască și să domnească o mie de ani peste națiuni, pe care satan nu le va mai înșela. Pe acestea le primesc sfinții acelor timpuri fericite, din națiunile protejate de înșelătoriile lui satan, când pământul va fi acoperit de cunoașterea Domnului. Dar dacă sfinții sunt numai o continuare a Adunării, dacă ei sunt iarăși Adunarea însăși, așa cum spun unii, ce rezultă din aceasta? Că o parte a Adunării, aflată în cer, domnește peste o altă parte a Adunării, aflată pe pământ? Este aceasta acceptabil? Este aceasta unitatea trupului, despre care ne învață apostolul Pavel, când spune: „Un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre” (Efeseni 4.4)?

Dacă se primește singurul adevăr, atunci acesta va face să înceteze toate aceste imposibilități, și aceste contradicții dispar. Adunarea este trupul lui Hristos, care este adunată prin Duhul Său începând cu ziua de Rusalii; și când el va fi odată complet, va fi unit cu Capul său, și anume înainte ca El să vină să judece lumea și să întemeieze Împărăția Sa. Când această Adunare va fi răpită din lume, atunci Dumnezeu va relua legăturile Sale întrerupte cu Israel, și după ce El îl va judeca, El va împlini în harul Său toate făgăduințele date lui Avraam și părinților. Vedem aici pentru ce noi îl găsim pe Israel în ultimele timpuri în multe privințe în poziții și însușiri asemănătoare celor pe care el le-a avut odinioară. Numai că în timpul acela, sub legământul Legii, el putea pierde binecuvântările făgăduite lui; în timpurile din urmă, sub legământul (făcut cu Avraam) harului, binecuvântările date lui nu se vor pierde.

Vom reveni însă la aceasta. Acum vrem să continuăm cercetările noastre referitoare la natura Adunării.